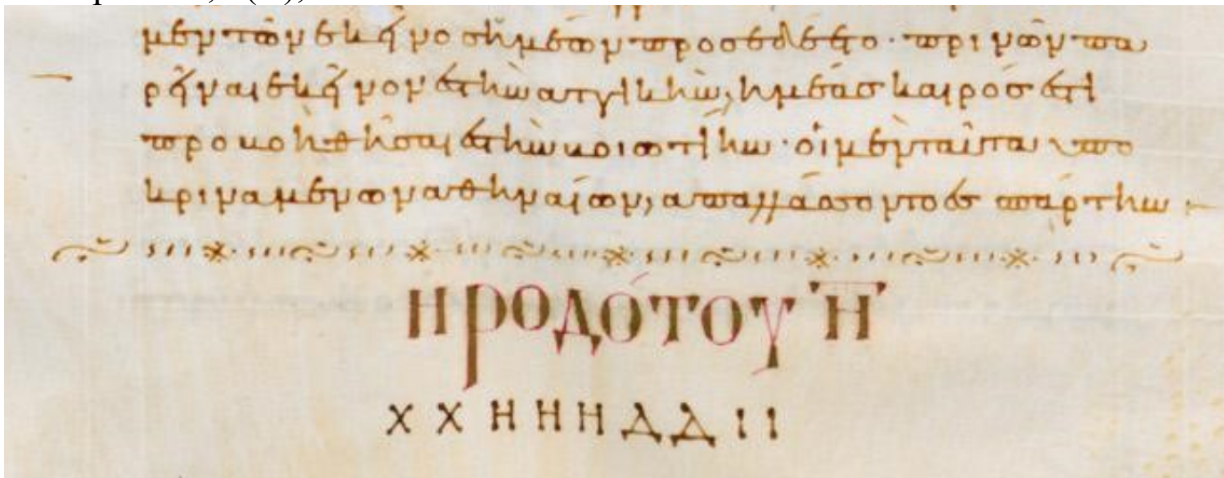
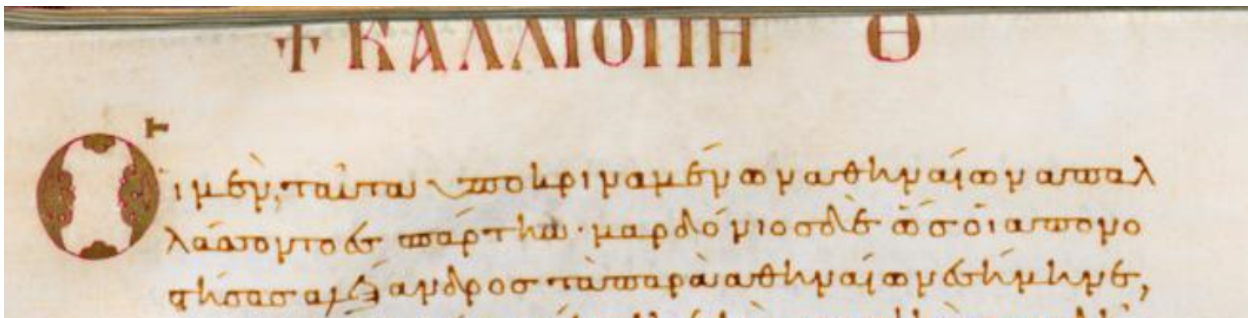

Laur. plut. 70,3 (A), f.347v

f. 348r

Vat.gr. 2369 (D), f.255r

IX 27.4

Wilson 2015

792

ΗΡΟΔΟΤΟΥ

[9. 27. 3

δὲ Ἀργεῖους τοὺς μετὰ Πολυνείκεος ἐπὶ Θήβας ἐλάσαντας,
 τελευτήσαντας τὸν αἰῶνα καὶ ἀτάφους κειμένους, στρα-
 τευσάμενοι ἐπὶ τοὺς Καδμείους ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκροὺς
 φαμεν καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρης ἐν Ἐλευσίνι. (4) ἔστι δὲ ἡμῖν
 ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Ἀμαζονίδας τὰς ἀπὸ Θερμώδοντος 400
 ποταμοῦ ἐσβαλούσας κοτὲ ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν· καὶ ἐν τοίσι
 Τρωικοῖσι πόνοισι οὐδαμῶν ἐλιπόμεθα. ἀλλ' οὐ γάρ τι

Rosén (1987-)1997

323 τοὺς₁ om. **M** | τοὺς₂] τοὺς * * (τε deletum) **J** || 324 Ἀμαζίδας litt. on supra lin.
 suppl. man. Ia **A** Ἀμαζίδας **B**¹ Ἀμαζωνίδας **B**² | τὰς] τοὺς **C** | ἀπὸ] ἀποθήκας τὰς
 ἀπὸ **M** || 325 Θερμόδοντος **MR** | ἐσβαλλούσας **p** | ποτὲ **T**

Aldus 1502

κειμένους, στρατευσάμενοι ἢ τῶν Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκροὺς φαμεν, καὶ θά-
 ψαι ἡμετέρης ἐν Ἐλευσίνι. ἔστι δὲ ἡμῖν ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερ-
 μώδοντος ποταμοῦ ἐσβαλούσας κοτὲ ἐς γῆν πρὸς Ἀττικῇ. καὶ ἐν τοῖσι
 Τρωικοῖσι πόνοισι οὐδαμῶν ἐλιπόμεθα. ἀλλ' οὐ γάρ τι προὔχει τουτέων ἐπιμεμνησθ.

Stephanus 1592²

= ὅτι τῶν Καδμείους, ἀνελέσθαι τε τοὺς νεκ- **E**
 = κροὺς φαμεν, καὶ θάψαι τῆς ἡμετέρης ἐν Ἐ-
 λευσίνι. ἔστι δὲ ἡμῖν ἔργον εὖ ἔχον καὶ ἐς Ἀ-
 μαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμώδοντος ποταμοῦ ἐσβα-
 λούσας κοτὲ ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν
 uos, qui aduersus Thebas cum
 Polynice militauerant, vita de-
 functos & insepultos, ducta in
 Cadmeos expeditione à nobis
 receptos & in nostra terra apud
 Eleusinetum humatos fuisse dici-
 mus. Iam verò nostrum præcla-
 rum faciūus extat etiam in A-
 mazonidas, quæ à flumine Thermodonte aliquando in nostram terram
 ddd. iiii.

Gale 1679

P. 523. l. 16. *Τὰς ἀποθήκας.*] Hæc dele ; neque enim agnoscit codex A. nec Valla, nec margo.

Gronovius 1715

§ 19, 42. *Ἀμαζονίδας τὰς ἀποθήκας.*] Locus desperatus, de quo forsan nihil melius consuletur, quam prout consuluisse nonnullos testatur Th. Gale scribens [Hæc dele : neque enim agnoscit codex A. nec Valla, nec margo] Bene, sed hætenus. Cur enim habuit codex Etonensis? Sic enim merito interpretor ejus de illo silentium. Tria quæ nominantur, sunt valde fragilia. Nam nec margo, id est, Stephanus, nec Valla ea agnoscit; quoniam agnoscere non poterant; utpote quod non intelligerent. De codice A. reverenter taceo. At plane Stephano ignosci nequit, quum de hoc loco ne verbum quidem. Æmil. etiam Portus *ἀποθήκας* ne nominare quidem voluit, sæpe ad viliora declinans. Sed & ex illo præclaro Mediceo nihil notavi; quum interim non videatur locus esse tam sordidæ obscuritatis; ut sic ab eo ingenia cessare debuerint aut terrefieri toleraverint, quum manifestissimum sit Atheniensem dixisse *ἐς Ἀμαζονίδας τὰς ἀποθήκας, τὰς ὑπὸ Θερμῶδ.*, tanquam furias & minime desiderabiles fæminas, quæ essent crudelissimæ, & abominabiles, atque hinc optandæ ut longissime abesse perseveravissent. Puto liquidis-

simam esse eas nunc per *λιτότητος* morem sic appellari. Habent hanc vocem omnia lexica.

704 H E R O D O T I

Heraclides fugerunt contumeliam Mycenæorum et Eurysthei. Argivi ad Thebas cum Polydice casti Eleusine sepulti. Amazonides a Thermodonte fluvio.

ὑπεκρίνατο τάδε, „ Ἐπιτάμεια μὲν σύνοδοι τῆδε
 „ μάχης εἵνεκα συλλαγεῖναι πρὸς τὸν Βάρβαρον, ἀλλ’
 „ ὃ λόγος· ἐπεὶ δὲ ὁ Τεγεάτης προέθηκε παλαιὰ
 „ καὶ κατὰ λόγῳ τὰ ἐκατέρωσι ἐν τῷ παγίῳ χρό-
 „ νῳ κατέρχασθαι χρῆσθαι, ἀναγκαίως ἡμῖν ἔχει δη-
 „ λῶσαι πρὸς ὑμᾶς, ὅθεν ἡμῖν ἡ πατρίδι ἐστὶ,
 „ εἴσοι χρηστοίσι, αἰεὶ πρώτοις εἶναι ἢ μάλλον ἢ Ἀρ-
 „ κασί. Ἡρακλίδας, τῶν ὁ Φασὶ ἐτοίμῳ ἀποκτε-
 „ ναι τὸν ἡγεμόνα ἐν Ἰσθμῷ, ὃ τὸτο μὲν, τῆς
 „ πρότερον ἐξελευνομένης ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλή-
 „ νων, ἐς τὴν ἀπικαίαν Φειγόντες δαλῶσθαι πρὸς
 „ Μυκηνῶν, μῦθοι ὑποδείξαντες, τὴν Εὐρύσθεος
 „ ὕβριν κατέλοιπον, οὗ ὁ κείνοισι μάχῃ νικήσαντες
 „ τὴν τότε ἔχοντα Πελοπόννησον· τὸτο δὲ, Ἀρ-
 „ γείας τὴν μετὰ Πολυμήκεος ἐπὶ Θήβας ἐλάσαν-
 „ τας, τελευτήσαντας τοῖς αἰῶνα, καὶ ἀτάφους κει-
 „ μένης, στρατεύσαντες ἐπὶ τῆς Καδμείας, ἀνέλε-
 „ σθαι τε τὴν κερὲς φανῆναι, καὶ θάψαι τῆς ἡμε-
 „ τέρας ἐν Ἐλευσίνι. ἐστὶ δὲ ἡμῖν ἔργον οὐ ἔχει καὶ
 „ ἐς ἡμᾶς ἰδίας, τὰς ἀπὸ Θερμώδοντος ποτα-
 „ μῷ ἐσβαλέμεναι κατὰ ἐς γῆν τῇ Ἀττικῇ, καὶ ἐν
 „ τοῖσι τῷ Τρωϊκοῖσι πόσισι ὑδαμὼν ἐλυπόμεθα. ἀλλ’
 „ ὃ γὰρ τι ἡ πρόχῃ τετῶν ἐπιμεμνησθαι. καὶ
 „ ἰ γὰρ δὲ χρῆσθαι τότε ἔοικε, αὐτοὶ γὰρ ἀνεί-
 „ φλουρότεροι καὶ τότε ἔοικε φλαυροί, γὰρ δὲ εἶναι
 „ ἀμεινότες. παλαιῶν μὲν γὰρ ἔργον ἄλλ’ ἐστὶ ἡμῖν
 „ δὲ.

520

Ut

a Πατρῶν Arcb. V. b Omittit Arcb. c Οὗτοι Φασὶ Arcb. Pasf. Ask. d Absunt haec duo Arcb. e Ἐκείνοι Arcb. V. Pasf.; supra Εὐρύσθεος prave Arcb. Ald. f Ἀμαζώνιδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Pasf. Ask. Arcb. V. Valla, ora Steph., in Ald. et Brit. Ἀμαζώνιδας, τὰς ἀποθήκας τὰς ἀπὸ Θερμ. g Ἡρώκισι Arcb. V. Valla. h Προέχει Pasf. Arcb. V. Ask., non προέχει. i Med. Pasf. Ask. Arcb. V., ἂν non aderat prius. Porro ἐαυτοὶ Arcb.

54. Σύνοδοι τῆδε μάχης εἵνεκα] Apud Plutarch. T. I. p. 326. B. ἡμῶν, inquit Aristides, οὐ τοῖς συμμά-
 χους τασάσαντες, ἀλλὰ μαχομένοι τοῖς πολέμοις. hic ad-
 νοδον αἰμὴν μάχης εἵνεκα συλλαγεῖναι, ἀλλ’ οὐ λόγῳ. Li-
 vii xxxii. c. 34., Phaenias, non in verbis remi verti,
 ait: Cleonnis Diodori T. II. p. 638, 66. πρόκειται ἀγὼν
 οὐ λόγῳ, ἀλλ’ ἔργῳ. Euripidis Eteocles Phoen. v.
 591. Μῆτερ, οὐ λόγῳ ἀγὼν ἐστὶ· quod illic monitum
 in istis loquendi formulis promiscue propemodum
 usurpari voces ἀγὼν, κερὲς et ἔργον, monstrat Agefi-
 lai laudator p. 78., cui dicitur ille κατερῆλα μὲν προ-
 τεύων, ἐνθα ποιεῖν κερὲς, ἀλλ’ ὅθεν ἀνδρείας ἀγὼν,
 γνώμῃ δὲ, ὅπου βουλῇ ἔργον· quae Iophiltam multo
 magis decent quam Xenophonem, in cuius scriptis ni-
 hil invenitur simile.

VALCKEN.

58. Ἀναγκαίως ἢ, ἢ ἀναγκαίως] Laudabilia, quae mul-
 tis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum faci-
 nora, hinc paucis commemorat Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. A. illos scribens Ἡρακλίδας τε μεμνη-
 σθαι, καὶ τὰ πρὸς Ἀμαζώνιδας πράχοντα προφέρειν, ταφάς τε
 Πελοποννησίων τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πεσόντων. Eadem
 illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab
 Isocrate in Panegy. p. 51. et seqq., in Aristidae Pana-
 then. p. 201. &c. in Ἐπιταφίῳς etiam λόγοις, qui-
 bus nomina praefiguntur Demosthenis et Lysiae.

VALCKEN.

63. Ἐξελευνομένης ὑπὸ πάντων &c.] Attici oratores
 in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, Ly-
 sias, Isocrates, Demosthenes, cuius λόγῳ Ἐπιταφ. p.
 740. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα
 τῆς αὐτῶν ΜΟΤΕΙΚΗΣ πεποιθῆσθαι, haec Musae Hero-
 dotae spectare, non iniuria suspicio est.

70. Ἀνελεῖσθαι τε τοὺς νεκροὺς φανῆναι] Latina aberrant.
 Hoc volunt, suos maiores fuisse iactant, Ly-
 sias, Isocrates, Demosthenes, cuius λόγῳ Ἐπιταφ. p.
 740. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα
 τῆς αὐτῶν ΜΟΤΕΙΚΗΣ πεποιθῆσθαι, haec Musae Hero-
 dotae spectare, non iniuria suspicio est.

71. Τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι] Auctor Orationis inter
 Lysiacas secundae p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς
 ἔθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι· et hic et apud Herodot.
 non templum designatur Eleusinae Cereis, sed ipsa
 Eleusis est intelligenda, pagus Attices nobilissimus;

in locis etiam reliquis, quae Cl. Io. Taylor in alium
 putat sensum accipienda ad Lys. p. 105. Lysiam illie,
 vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim
 cum Palmerio: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῷ ἐνθάδε
 Ἐλευσίνι ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς ἐστῆς ἐπιμε-
 λησεται μυστηρίοις. Lex fuit Solonis, teste Andocide de
 Myst. p. 15., τῇ ὑπερῶν τῶν μυστηρίων ἔδραν ποιεῖν ἐν τῷ
 Ἐλευσίνι apud Petium in L.L. Att. p. 37. Meurs.
 Eleusin. c. 15. utrobique templum intelligitur, quod
 Athenis erat, isthoc nomine saepe designatum, de
 quo Meurs. egit in Ceram. Gem. c. 15. — In pro-
 ximis haec tandem Editio repraesentabit Herodoti au-
 thoritate Codicum vocibus interiectis τὰς ἀποθήκας,
 quae variorum nobis pepererant coniecturas. — Se-
 quentia, οὐ γὰρ τι πρόχῃ [τοῦτων ἐπιμεμνησθαι] expla-
 navit A. Dounaeus in Demosth. p. 29.

VALCKEN.

73. Ἐς Ἀμαζώνιδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Edebatur Aldi
 exemplo, τὰς Ἀμαζώνιδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερ-
 μώδοντος quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offen-
 derunt. Quid illa enim ad Amazonas? Corn. de Pauw
 τὰς ΑΤΘΕΚΑΣΤΑΣ, rigidas et severas formavit: Gra-
 novius τὰς ΑΠΟΘΗΤΑΣ, tanquam furias et minime
 desiderabiles feminas. De sententia Io. Taylor Lect.
 Lysiac. C. 4. fuerat τὰς Ἀμαζώνιδας, τὰς ΑΠΟ ΘΕ-
 ΜΙΕΚΤΡΑΣ τῆς ἐν Θερμώδοντος. Aliud sectatus A-
 brechtius Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum se-
 riem ordinabat, εὐ δὲ καὶ ἔχει ἡμῖν (κατὰ τὰς ἀποθή-
 κας) ἡμῶν τὸ ἔργον (τὸ) ἐς τὰς Ἀμαζώνιδας, τὰς ἀπὸ
 Θερμ. Quin et in thesauris factorum nostrorum illu-
 strium habemus illud, quod adversus Amazonas gesi-
 mus: addidit coniecturam aliam, quam ibi legi ma-
 lim. Atque haec clarissime doctissimorum virorum
 fluctuationes, ex pravisimis τὰς ἀποθήκας auctas, os-
 tendunt. Quorum equidem divinationes, malui pro-
 ponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum
 Galeo τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorum ab
 sex bonae fidei membranarum ablegantur, fortasse etiam
 pluribus. Florentiae certe vir Celeb. nihil singu-
 lare enotavit, cuius quidem bibliothecae exemplari
 cum passim Ask. et Pasf. consentiant, opinari et il-
 lud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. De Parisien-
 sibus, quorum accurata non usurpavi excerpta, tace-
 re debeo. Abunde mihi videtur, corruptissimas vo-
 ces ab optimis libris abesse, natas scribentis, uti opi-
 nor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμ.

- *Herodoti De bello Persico libri novem*. Recognovit I. Bekker, Berolini, impensis G. Reimeri, 1833, 1845² (verso una nuova *facies* dialettale)

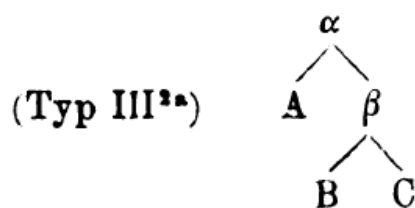
- *Herodotos*. Erklärt von H. Stein, Berlin, Weidmannsche Buchhandlung
 I 1856 [I 1: 1864², 1870³, 1877⁴, 1883⁵, 1901⁶; I 2: 1864², 1872³, 1881⁴, 1902⁵]
 II 1857 [1868²; II 1: 1877³, 1893⁴; II 2: 1877³, 1896⁴]
 III 1859 [1866², 1874³, 1882⁴, 1894⁵]
 IV 1861 [1866², 1874³, 1881⁴, 1889⁵, 1908⁶]
 V 1862 [1868², 1875³, 1882⁴, 1893⁵]

- *Herodoti Historiae*. Rec. H. Stein, I-II, Berolini, apud Weidmannos, 1869-1871

- *Herodoti Historiae*. Ad recensionem suam recognovit H. Stein, I-II, Berolini, apud Weidmannos, 1884

- *Herodoti Historiae*. Ed. C. Hude, Oxonii, e typographeo Clarendoniano, 1909; 1911²; 1927³

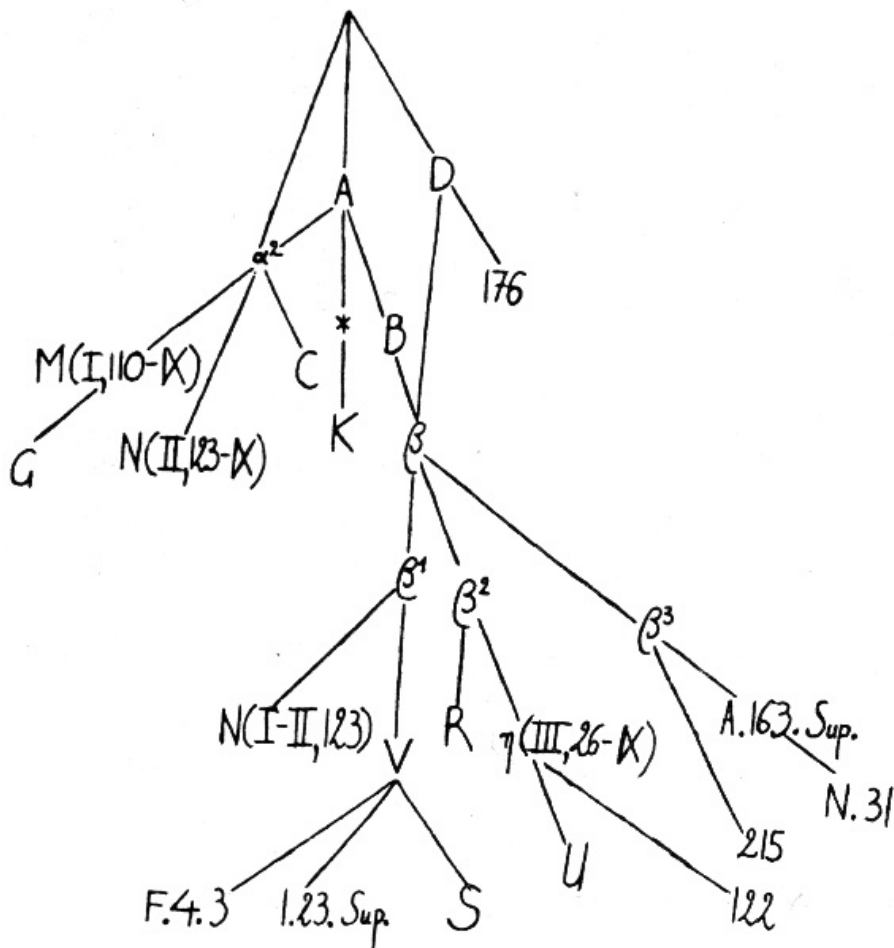
- P. Maas, *Leitfehler und stemmatische Typen*, «Byzantinische Zeitschrift» 37, 1937, pp. 289-294 (> P. Maas, *Textkritik*, Leipzig, Teubner, 1950², pp.27-31)

²) Rein erhalten ist dieser Typ z. B. in der byzantinischen Überlieferung des Herodotos, wie sie sich seit der Einbeziehung des cod. Vat. 2369 (D) durch K. Hude (ed. Oxon. 1926) darstellt. Hier die Konkordanz des oben gegebenen schematischen Stemmas zu Hudes Siglen: α = L, A = a (ABC), β = d, B = D, C = RSV. Variantenträger sind also einzig die verlorenen, aber sicher herstellbaren höchstwahrscheinlich byzantinischen Hss a und d.

- B. Hemmerdinger, *Les manuscrits d'Hérodote et la critique verbale*, Genova, Istituto di Filologia Classica e Medievale, 1981

APOGRAPHON ARISTARCHI

- G.B. Alberti, «BC» 23, 2002, pp.1-7

